

บันทึกกรีกนักดับเพลิง บทที่ ๓

ตอน พยาบาลที่รัก

โดย...ป.ยุทธ

สิ้นแสงตะวันข้าพเจ้าก้าวเข้าร้านเหล้าประจำอำเภอ ไม่นานนักเหล้าพร้อมกับแก้วที่สั่ง ถูกยกออกมาวางตรงหน้า สาวสองนางนั่งประกบข้างซ้ายขวารินเหล้าให้อย่างเอาอกเอาใจ

หลายคืนแล้วที่ข้าพเจ้ากลายเป็นชายจี๋มาเช่นนี้ ไซ้...ก็เพราะความรักเป็นพิษนั่นแหละ รักที่ ผิดหวังชอกช้ำ จะมีอะไรดีไปเสียกว่าการดื่ม-ดื่มเพื่อลืมเธอ

สาวๆ ในร้านเหล้าช่างเอาอกเอาใจข้าพเจ้าเสียเหลือเกิน พวกหล่อนรินเหล้ายกใส่ปากให้ แล้วตามด้วยกับแก้ว ยัง... ยังไม่พอพวกหล่อนยังยกเอาแขนข้าพเจ้าไป โอบกอดที่ไหล่ของพวก หล่อนแล้วยิ้มหัวเราะอย่างพึงพอใจ

เสียงเพลงเบาๆ ขับกล่อม พร้อมสุรานารีชวนให้หลงใหลเคลิบเคลิ้ม ลืมทุกข์ ลืม โศก ลืม ความผิดหวังทั้งหลายทิ้งปวงเสียจนหมดสิ้น

เวลาผ่านไปแสนรวดเร็ว

“พี่ร้านจะปิดแล้วครับ คือว่า...เราปฏิบัติตามนโยบายรัฐบาลนะครับ” บ๊วยกระซิบบอก

ข้าพเจ้าสั่งเช้คบิล ก่อนเดินเซ ออกจากร้านไปที่รถ น้องนางที่คลอเคลียเดินตามมาส่งยกมือ ไหว้อย่างอ่อนช้อย ก็ไซ้สิในเมื่อพวกหล่อนได้ดังนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้คำนวณหรือกว่าค่าไซ้จ่าย ทั้งหมดเท่าไร แต่ที่แน่ๆ พกมาสามพันไม่มีเหลือแม้แต่บาทเดียว

ถนนเวลานี้ว่าง จึงไม่ค่อยมีปัญหาสักเท่าไรกับการขับรดสายไปมาเหมือนงูเหลือมของ ข้าพเจ้า แต่แล้ว...

“เฮ้ยอะไรกันวะ” ข้าพเจ้าร้องเสียงหลง

กลุ่มมอเตอร์ไซค์หลายสิบคันแห่ถาถนมาเป็นพริ้ว พุ่งมาด้วยความเร็วสูง แสงไฟส่องมา กระทบตาจนพร่ามัว ด้วยสัญชาตญาณข้าพเจ้าหักหลบอย่างแรง เลี้ยววินาทีนั้นมีความรู้สึกว่า ตัวเองลอยละลิว

โครม.....

เป็น เสียงที่ได้ยินครั้งสุดท้ายก่อนสติดับวูบ

ข้าพเจ้าค่อยๆ ลืมตาขึ้น ภาพที่เห็นรอบข้างช่างเลือนราง ต้องค่อยๆ หรีตาแล้วกวาดมองไป รอบๆ จนดูชัดขึ้นมาบ้าง สายน้ำเกลือโขงที่แขน

“ฟื้นแล้วหรือคะ” เสียงหวานใตถามขึ้น

ข้าพเจ้าหันไปทางเสียงนั้นอย่างยากเย็น ความปวดระบมวิ้งท้วมร้าง เจ้าของเสียงในชุดขาว ไบหน้าอันแสนหวานขาวไสรรับกับชุดที่แต่ง เล่นเอาข้าพเจ้าตาค้างเสียจนแทบหายจากเจ็บปวด แต่

เพื่อความแน่ใจว่าตาไม่พร่ามัวหรือฝ้าไปจึงกระพริบถี่ๆ สุดท้ายเธอก็ยังสวยเหมือนเดิม

“ผมเป็นอะไรไปหรือครับคุณพยาบาล” ข้าพเจ้าถามพลางชำเลืองที่ป้ายชื่อเธอที่หน้าอกขณะที่เธอนิดย้าเข้ากระปุกน้ำเกลือ ‘มาลินี’ โอรูปก็งามนามก็เพราะ

“คุณไม่รู้ตัวอีกหรือคะว่าเกิดอุบัติเหตุ ก็คุณเมาเหล้าขับรถลงข้างทาง ดินะที่รัคเข็มขัดนิรภัยไม่มันคงและ นี่ละหนาเมาแล้วขับกฎหมายเขาก็ห้ามไว้” เธอพูดคำหนักเสียงจนข้าพเจ้าเงิบละอายใจก่อนที่จะพูดเสียงอ่อยๆ

“ไม่ทราบที่ผมสลบไปนานหรือเปล่าครับ”

“อ้อ...ตั้งแต่ตีสาม จนถึงเดี๋ยวนี้ก็เปิด-เก้าโมงแล้ว” เธอตอบขณะตรวจวัดความดันที่แขน ข้าพเจ้านึกประมวลเหตุการณ์ ไข่แล้ว...เกือบไปแล้วเรา

สามวันข้าพเจ้าก็ออกจากโรงพยาบาลมาทำงานต่อ แต่อดที่จะคิดถึงสาวพยาบาลคนสวยคนนั้นไม่ได้ โอ...หากได้เธอเป็นแฟนคงดีไม่น้อย แต่คงเป็นเรื่องยากเราคงไม่กล้าไปจีบเธอหรอก ชายจีบมาอย่างเราสาวๆ ที่ไหนจะสนใจ ยิ่งเธอเป็นพยาบาลด้วยซ้ำคงไม่ถูกกับพวกจีบเหล่ามาฮา อย่าหวัง แต่...ถ้าหากเราเลิกดื่มละ แล้วทำตัวดีๆ เป็นสุภาพบุรุษ จากนั้นก็ค่อยหาทางไปทำความรู้จักเธอให้มากขึ้น ความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จต้องอยู่ที่นั่น สู้ๆ สู้ไว้

“หัวหน้าครับ เจ้านายเชิญพบ” เสียงลูกน้องทำให้ตื่นจากภวังค์

ผู้บังคับบัญชาชี้มือที่เก้าอี้เมื่อข้าพเจ้าทำความเคารพ

“เป็นยังไงหายดีหรือยัง”

“ครับ ค่อยยังชั่วแล้วครับ” ข้าพเจ้าตอบ

“หมูนีเป็นไง ได้ข่าวว่าดื่มหนัก เป็นอะไร ดูซึสารรูปดูไม่ได้ หนาวเคราหรือก็ไม่โกน ทำไมถึงเป็นยั้งจี้ ช่วยบอกหน่อยซิ” ผู้บังคับบัญชาสายหน้า

“ผมเอ่อ....” ข้าพเจ้าพูดไม่ออก

“นี่หนังสือแจ้งให้เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรการกู้ภัยหนึ่งสัปดาห์ ไป...ไปเตรียมตัวเดินทางเสร็จแล้วรีบกลับมาปฏิบัติหน้าที่ในช่วงเทศกาลสงกรานต์ อ้อ...อย่าลืมไปตัดผมโกนหนาวเคราด้วยละ”

“ครับผม” ข้าพเจ้ารับเอาหนังสือก่อนเดินออกมาจากห้องผู้บังคับบัญชา

ข้าพเจ้าหิวกระเป่าไปใหญ่ก้าวขึ้นรถทัวร์ มุ่งหน้าสู่ศูนย์ฝึกที่กรุงเทพมหานคร หลักสูตรการฝึกหนักมาก ไม่มีเวลาคิดถึงใคร ต้องตื่นแต่เช้ามีดเข้าแถววิ่ง สายเข้าห้องเรียนทฤษฎี ป้ายลงภาคสนามฝึกปฏิบัติ ภาคค่ำอบรมต่อจนถึงสามทุ่ม อย่างนี้ทุกวันจนครบหลักสูตร

เทศกาลสงกรานต์มาถึง ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งนำลูกน้องไปกางเต็นท์อำนวยความสะดวกให้กับผู้ใช้รถใช้ถนน และเข้าเวรเฝ้าระวังเหตุที่นั่น ตามคำสั่งอำเภอร่วมกับฝ่ายต่างๆ ที่เข้ามาปฏิบัติหน้าที่อำนวยความสะดวกประชาชน ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายตำรวจ ฝ่ายปกครอง ฝ่ายสาธารณสุข

ขณะปลัดอำเภอหัวหน้าจุดตรวจประชุมขึ้นตอนการปฏิบัติ ข้าพเจ้าก็ต้องยิ้มอย่างตื่นตื่นเมื่อสายตาเหลือบไปเห็นเธอ-เธอคนนั้น พยาบาลสาวสวย ‘มาลินี’ เธออยู่ในเวรปฏิบัติกรชุดเดียวกับข้าพเจ้า

“สวัสดิ์ครับคุณพยาบาลจำผมได้ไหมครับ” ข้าพเจ้าทักเมื่อเลิกประชุม

“อืม...” เธองุนงง

“ใช่...ก็คนที่คุณเอื้อว่ามาแล้วจับจนเกิดอุบัติเหตุรถลงข้างทางให้คุณรักษา เมื่อต้นเดือนที่แล้วไงครับ” ข้าพเจ้าพูดจบส่งยิ้มให้

“อ้อ หรือจะ จำได้แล้วค่ะ แต่เอ...ทำไมตอนนั้นหน้าตาไม่เหมือนยังงี้ค่ะ”

“เป็นไงครับหล่อขึ้นหรือครับ” พูดจบข้าพเจ้าหัวเราะ

“ประมาณนั้นกระมังค่ะ” เธอประชดประชันเสียมากกว่า ก่อนยิ้มให้แล้วขอตัวไปเช็คเครื่องมือตรวจวัดแอลกอฮอล์

ข้าพเจ้าเดินไปส่งลูกน้องที่รถดับเพลิง ก่อนเดินกลับมาที่เต็นท์ พลาบแอบมองเธอ ยิ้มมอซมยังทำให้หัวใจเต้น โครมครามไม่เป็นจังหวะ คนเอาไว้สวยจริงๆ

ตะวันบ่ายคล้อยแต่ยังแดดแรงจ้าร้อนระอุมากกระทบร่าง นานๆ ครั้งถึงจะมีลมพัดโชยเย็นๆ มาให้บ้าง ข้าพเจ้านั่งกอดอกดูเจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจรถแต่ละคันที่ผ่านไปมา ผู้คนบนท้ายรถกระเบาะตามท้องถนนสาดน้ำกันสนุกสนาน มีคนจับรถบางคนที่ต้องสงสัยว่ามีอาการมึนเมาจะส่งมาให้เธอตรวจวัดแอลกอฮอล์ มีหลายรายเหมือนกันที่ถูกจับเมื่อเป่าแล้วเครื่องฟ้องว่ามีแอลกอฮอล์ในร่างเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ข้าพเจ้าไม่มีหน้าที่อย่างอื่น จึงอาสาช่วยเธอ

“ขอบคุณนะค่ะหากไม่มีคุณช่วยคงแย่เหมือนกัน ช่วงเทศกาลสงกรานต์นี้รถเยอะจริงๆ”

“ยินดีครับ” ข้าพเจ้ายิ้มดีใจที่เธอพอใจในการเข้าไปช่วยงาน

“หกโมงเย็นก็จะมีผู้มาเปลี่ยนเวรแล้วละค่ะ คุณล่ะคะออกเวรกี่โมง” เธอหันมาทางข้าพเจ้าหลังจากเสร็จสิ้นการตรวจวัดแอลกอฮอล์

“อ้อ ผมอยู่ทั้งคืนครับ ..วันนี้ก็ชั่วโมงกว่าๆ คุณก็กลับแล้วซิเนหาแม่เลย” พูดพลางทำหน้าหงอยๆ

“เดี๋ยวก็มีพยาบาลชุดใหม่เข้ามาแทนไม่เหงาหรอกค่ะ” เธอยิ้มให้ ข้าพเจ้าเห็นรอยยิ้มหวานแล้วอยากเก็บเอาไปนอนฝัน ในใจอดได้แย้งไม่ได้ว่าใครที่ไหนมาแทนก็แทนได้เฉพาะภารกิจการทำงานเท่านั้นแหละ ไม่มีใครมาแทนภารกิจหัวใจได้หรอก พอเงยหน้าเห็นเจ้าตำรวจจับแขนพชายคนหนึ่งเดินมาทางเธอ

“คุณพยาบาลครับ เอคนนี่เป่าหน่อย คุณอาการเมาหลาย แกรมพยายามจะแหกค่านด้วย” จำตำรวจปล่อยแขนชายคนนั้นชั่วขณะ ข้าพเจ้าดูเขาตาขวางๆ ใจชอบกลจึงขยับตัวเข้าไปเพื่อช่วยเธอจัดอุปกรณ์

“ระวังหน่อยนะครับ ไม่น่าไว้ใจเลยคนนี่” ข้าพเจ้ากระซิบบอก

“คะ...มีคุณเป็นบอดี้การ์ดแบบนี้ก็อบอุ่นแล้วค่ะ” เธอหันมาพูดด้วยเบาๆ จนได้กลิ่นหอมจากลมปาก แล้วหัวเราะเห็นฟันเขี้ยวน่ารัก

ขณะที่เธอเอาเครื่องเป่าตรวจวัดยื่นให้ชายคนนั้น

จับปล้น...ชายคนนั้นกระโดดคว่ำเธอเข้ามาล้อมคอเธอพร้อมชักมีดปลายแหลมจากที่ซ่อนมาจี้ที่คอของเธอ ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นตกใจร้องเสียงหลงไปตามๆ กัน

“ถ้าไม่ยอมให้พยาบาลนี้ตาย เอาคุณูญแจรถเข้ามา” เขาร้องลั่น

ทุกคนนิ่งเงียบตลึงงันเหมือนรูปปั้น

“ใจเย็นๆ พี่ชาย ค่อยๆ พูดค่อยๆ จากันก็ได้ อย่าทำอะไรเธอเลย” ข้าพเจ้าได้สติจึงพูดออกไปอย่างนิ่มนวล

ตำรวจสี่-ห้านายชักปืนขึ้นมาแล้ว รัยล้อมเข้าไป

“อย่าเข้ามาไม่งั้นพยาบาลนี้ตาย ถอยไป หรือว่าอยากเห็นหนังนี้ตาย” เขาเอาคมมีดกดลงที่ลำคออันขาวฟ่องของเธอ เวลานี้เธอหน้าซีดเผือดเหมือนไขด้ม ข้าพเจ้าได้แต่มองด้วยความสงสารอย่างจับใจ ตำรวจถอยออกมาคนละสอง-สามก้าวพลางลดปืนลง

“ถอยก่อน ถอยก่อนสงสัยมันเมยาบ้า” ร้อยตำรวจเอกสั่งลูกน้อง

“นายต้องการอะไรบอกมาเลย แต่อย่าทำร้ายตัวประกัน” ร้อยตำรวจเอกคนเดิมร้องถาม

“ข้าต้องการไปจากที่นี่เร็วๆ เอาคุณูญแจรถมาแล้วหลีกทางด้วย” เขาแหกปากร้องขอ

“ได้...ได้ใจเย็นๆ นะ เดี่ยวขออนุญาตผู้บังคับบัญชาก่อน” นายตำรวจคนเดิมพูดพลางถอยหลังออกมา

“ไม่ได้ ข้าจะไปเดี๋ยวนี้ เอาคุณูญแจรถเข้ามา”

“พี่ชายใจเย็นๆ เดี่ยวผู้กองเอาคุณูญแจรถให้แล้วปล่อยคุณพยาบาลด้วย” ข้าพเจ้าตัดสินใจพูดออกไป เล่นเอาตำรวจหันมามอง

“ไม่...ข้าต้องเอานางนี้ไปเป็นตัวประกันด้วย ไหนคุณูญแจรถเข้าเอามาซิไว้ย” เขาร้องพลางมองมาที่ข้าพเจ้าแล้วหันไปทางตำรวจ

สถานการณ์เริ่มตึงเครียด

“ข้าหมดความอดทนแล้วนะเว้ย เมื่อไหร่จะเอาคุณูญแจมาซักที” เขาหันริหันขวาง

เงียบไม่มีเสียงตอบจากตำรวจ

“ใจเย็นๆ นะครับพี่ชาย ผมว่าเอาผิดออกห่างๆ คอเธอหน่อยก็ดีนะครับสงสารเธอ” ข้าพเจ้าพูดออกไปอย่างทนไม่ไหวเมื่อเห็นเธอเป็นเช่นนั้น นี่เธอคงไม่รู้หรือว่าข้าพเจ้าเจ็บแทนเธอเป็น

ร้อยเท้าพันเท้า สายตาของเธอมองมาที่ข้าพเจ้าอย่างวิงวอน

“เอ็งเป็นใคร ตำรวจเหมือนกันหรอ” เขาร้องถาม

“ไม่ ไม่ แค่ดับเพลิง”

“งั้นเอ็งอยู่เฉยๆ ไม่ต้องพูด” เขาร้องบอกตาขวาง

“งั้น...พี่ชายเอาตัวผมเป็นตัวประกันแทนเธอได้มั๊ย”

“ข้าบอกให้เอ็งหุบปาก” เขาเตือนศาล

“ข้าทนไม่ไหวแล้ว ไอ้ตำรวจคนนั้นมันหายไปไหนวะ อ้อ...มันนึกว่าข้าไม่กล้าฆ่ามันนี่ละ  
สิ ได้ข้าจะทำให้อู” ดูเขาทำท่าจะเอาจริง ตำรวจที่รายล้อมยกมือห้าม

“อย่า อย่า ใจเย็นสิ ผู้กองติดต่อท่านรองอยู่ รอสักครู่เดี๋ยวนะ” จำตำรวจคนหนึ่งพูดขึ้น

หากเป็นเช่นนี้ไปนานๆ เธอคงไม่รอดแน่ เราต้องเสี่ยงเสียแล้ว ผิดเป็นผิด ข้าพเจ้าคิด ก่อน  
เดินไปหาลูกน้องที่รถดับเพลิงวางแผนก่อนกลับมาที่เดิม

“เอ็งพี่ชาย ถ้าตำรวจไม่กินบุญแรงให้ ไปรดดับเพลิงผมก็ได้ ผมจะไปส่ง แต่มีข้อแม้ว่า  
จะต้องไม่ทำร้ายเธอ” สิ้นเสียงพูดทุกคนหันมามองข้าพเจ้า

“อะไรกันหัวหน้าดับเพลิง ทำไมพูดอย่างนั้น มันไม่ใช่หน้าที่ของคุณนะ” จำตำรวจพูดขึ้น

“ผมว่าดีกว่ารออยู่เฉยๆ จะทำให้สถานการณ์ตึงเครียด ผมเป็นห่วงตัวประกัน” ข้าพเจ้า

อธิบาย

“ไม่ไปเว้ย ข้าจะไปรดข้า” เขาร้องบอกตาขวาง

“บุญเจเสียอยู่ที่รตนายแล้ว ปล่อยตัวประกันแล้วไปเลย พวกเราไม่จับนายแล้ว” ร้อยตำรวจ  
เอกเข้ามาในวงห้อมล้อมบอก

“บอกแล้วว่าไม่ปล่อยจะเอาไปเป็นตัวประกันด้วย อย่าหลอกข้านะ ถ้าหลอกข้าละก็ฉันนี่  
เป็นศพ” ว่าแล้วเขากระชากตัวเธอเดินข้ามถนนไปที่รถกระบะของเขา ถนนเวลานี้มีรถติดยาว  
เหยียด ไทยมุงห้อมล้อมมากขึ้น

“นายเมามากแล้วนะ คงขับไปไม่ไหวหรอก ใจเย็นๆ นะรอให้หายเมาก่อนค่อยไปก็ได้” ร้อย  
ตำรวจเอกร้องบอกอย่างต่อรอง

เขาพาตัวประกันก้าวถอยข้ามถนนเป็นจังหวะเข้าใกล้รถดับเพลิง แม้ว่าไม่เป็นไปตาม  
แผนแรกที่วางไว้กับลูกน้อง แต่ก็เข้าแผนสอง ข้าพเจ้าจึงยกมือให้สัญญาณ

ฉับพลัน... น้ำก็พุ่งออกจากหัวฉีดด้านบนของรถดับเพลิงตรงดิ่งที่กลางหลังของเขาอย่าง  
รุนแรงโดยไม่คาดคิดและระว่างตัว เขากับเธอเซถลามาข้างหน้า เป็นจังหวะที่เตรียมตัวอยู่แล้ว  
ข้าพเจ้ากระโดดเข้าไปคว้าดึงตัวเธอออกมาได้อย่างปลอดภัย ส่วนชายคนนั้นถูกแรงน้ำฉีดจนล้มลง  
กับพื้นถนน ทุกคนถึงชั่วขณะ ลูกน้องระดมฉีดน้ำใส่เขาอย่างไม่ยั้งให้ตั้งตัว ข้าพเจ้าจึงยกมือ  
ให้สัญญาณหยุดฉีด

เมื่อน้ำหยุดทุกคนเฮโลเข้าประชิดเหมือนนัดหมาย

“อย่ารีบอย่า...ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของตำรวจเถอะครับ” ตำรวจร้องห้ามลั่น จากนั้นก็เข้าจับตัวเขาไว้ในท่าสะบักสะบอม

“คุณหัวหน้าดับเพลิงวางแผนโดยพลการอย่างนี้อันตรายนะครับ ที่หลังต้องปรึกษาผมก่อน มันไม่ใช่หน้าที่ของคุณ หากเกิดอะไรขึ้นคุณรับผิดชอบไหวหรือ” ร้อยตำรวจเอกหันมาตำหนิข้าพเจ้าได้แต่แบมืออย่างไม่มีความเห็น ส่วนเขามีเพื่อนประคองขึ้นรถตู้ของโรงพยาบาลออกไป

เทศกาลสงกรานต์ผ่านไปไม่ถึงสัปดาห์ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งทำงานอยู่

“มีโทรศัพท์ขอเรียนสายหัวหน้าครับ” ลูกน้องบอกขณะถือสายรอ

“สวัสดิ์ครับผมยุทธ หัวหน้าดับเพลิงกำลังรับสายครับผม”

“สวัสดิ์ค่ะ ฉันทมาลินี คนที่คุณช่วยวันนั้นไงคะ คือว่าฉันอยากจะเลี้ยงข้าวเป็นการขอบคุณคุณค่ะ” เสียงหวานใสมตามสายทำให้หัวใจข้าพเจ้าพองโตถึกข้อมอย่างลึมตัว

รถเคลื่อนออกจากที่ทำงาน ที่หมายร้านอาหารตามนัด นี่คงเป็นมิตรภาพแห่งการเริ่มต้นเป็นแน่แท้ทีเดียว ไซ้แล้ว เธอคือผู้หญิงที่จะเข้ามาแทนที่ว่างของหัวใจ คนอาไร่ สวยจริงๆ อย่างนี้ต้องจีบมาเป็นแฟนให้ได้ นี่ต้องเป็นรักที่สวรรค์ส่งมาให้เป็นแน่แท้เลยทีเดียว

จอดรถหน้าร้านอาหาร ก่อนเดินเข้าไปข้างในอย่างมั่นใจ ก็ไ้ร้านเดิมทะเละ ร้านที่พาพิมพาสุตามากิน แต่...พอนึกถึงพิมกับสุดาแล้วอดหวนไม่ได้ ที่จริงแล้วไม่น่าจะนัดมาร้านแห่งความผิดหวังนี้เลย แล้วเราจะผิดหวังเหมือนเดิมหรือเปล่านี้ พอนึกถึงตรงนี้ให้ตายสิ...ไม่นะไม่...ต้องไม่เหมือนเดิม เหมือนเดิมไม่ได้เด็ดขาด คิดพลางถอนหายใจขณะมองหาเธอ-เธอเดินออกมาจับแล้วชี้มือไปที่โต๊ะที่สั่งอาหารไว้รอ แต่เอ๊ะ...โต๊ะนั้นมันไม่ว่างนี้ ข้าพเจ้าทำหน้าง

“ถูกต้องแล้วค่ะ โต๊ะนี้แหละค่ะ ถูกแล้ว เชิญนั่งค่ะ” เธอชี้มือเมื่อเดินมาถึง มีคนนั่งอยู่

“เชิญครับ” ชายคนที่นั่งแต่งเครื่องแบบนายทหารยืนขึ้นพลางแบมือไปที่เก้าอี้ที่อยู่ตรงข้ามเขา อ้อพี่ชายเธอเอง ข้าพเจ้าคิด

“ขอแนะนำค่ะ” เธอหยุดพูดเมื่อถูกนายทหารคนนั้นยกมือห้ามไว้

“ผมขอแนะนำตัวเองนะครับผมร้อยเอกชายชาญ” พุดจบยื่นมือมาจับ

“ผมยุทธครับ ยินดีที่ได้รู้จักครับผู้กอง” ข้าพเจ้าแนะนำตัวขณะจับมือด้วย

ข้าพเจ้านั่งลงแล้วยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม และแล้ว... ก็ต้องสาลักน้ำออกทางจมูก เมื่อได้ยิน

“ขอบคุณมากนะครับคุณยุทธที่ช่วยชีวิตคู่หมั้นผมไว้”

\*\*\*\*\*

ติดตามต่อใน บทที่ ๔